

1

Březen 1973

Tentokrát umře, tím si byla jistá. Věděla, že jí zbývá jen několik sekund, a tiše se modlila za rychlý konec. Cítila, jak jí po zadní straně krku stéká teplá, lepkavá krev. Slyšela, jak jí s odporným zvukem praská lebka, když jí manžel třískl hlavou o zeď. V ústech měla cosi jako štěrk; věděla, že je to zub, a zoufale se jej snažila vyplivnout. Jeho ruce jí tak pevně svíraly hrdlo, že se vůbec nemohla nadechnout ani vydat sebemenší zvuk. Plíce volaly po kyslíku a tlak za očními bulvami byl tak intenzivní, že věděla, že jí musí prasknout. Hlava se jí zatočila a potom našťestí začala omdlévat.

Slyšela dávno zapomenutý zvuk školního zvonění a náhle jí bylo zase šest. Brebentění ostatních dětí bylo takřka přehlušeno neustávajícím zvoněním. Když na ně zakřičela, ať přestanou, uvědomila si, že je opět schopna mluvit!

Zírala chvílku na strop ložnice a poté zamžourala na budík, který ji právě probudil ze spánku. Po zádech jí stékal studený pot a ona si přitáhla přikrývku až k bradě ve snaze vychutnat si teplo aspoň o několik okamžiků déle. Srdce jí po noční můře ještě zběsile tlouklo a ona jemně oddechovala. Její teplý dech visel ve studeném vzduchu ložnice. S obrovskou námahou se zvedla z postele a zašklebila se, když se její bosé nohy dotkly ledově drsné dřevěné podlahy. Podívala se na Ricka, který našťestí dosud hluboce spal a silně chrápal – po láhvi whisky, již vypil předešlý večer. Zkontrolovala,

zda jeho cigarety stále leží na nočním stolku, kam je pečlivě položila. Jestliže jsou věci, které v Rickovi zaručeně vyvolají mizernou náladu, určitě k nim nepatří to, že ráno snadno najde svá cigára.

Vykradla se potichu do koupelny a snažila se nebouchnout dveřmi. Ale aby něco probudilo Ricka, musel by to být výbuch, jaký nikdo neviděl od Hirošimy. Tina však nechtěla nic riskovat. Napustila si umyvadlo, aby se opláchnula. Voda byla ledová jako obvykle. Někdy bylo zkrátka třeba si vybrat, zda budou schopni nakrmit sebe, nebo elektroměr. Rick přišel o práci řidiče autobusu, takže na topení moc peněz nezbyvalo. Vždycky však zbývalo na jeho pití, kouření a hazard, neodpustila si poznamenat v duchu.

Sešla po schodech, naplnila vodou konvici a postavila ji na sporák. Roznašeč novin už tu byl; mechanicky vytáhla noviny ze schránky: *The Sun* pro ni a *The Sporting Life* pro Ricka. Její pozornost upoutal titulek. Dnes se má konat Velká národní steeplechase. Klesla jí ramena a zachvěla se při představě, kolik peněz Rick rozhází na dostizích. Bylo v podstatě jisté, že do oběda bude příliš opilý na to, aby šel k bookmakerovi, a tak zbude na Tinu, aby vsadila. Sázková kancelář byla vedle dobročinného obchodu, v němž vypomáhala o sobotách, a s bookmakerem Grahamem se za ta léta docela spřátelili. Přestože celý týden pracovala jako stenotypistka v jedné pojišťovně, těšila se na den trávený v obchodě. Rick jí říkal, že je směšné, aby pracovala jako dobrovolnice celý den a třídila oblečení po mrtvých lidech, když by přece mohla pracovat v normálním obchodě a tak vydělat ještě další peníze do domácí pokladny. Pro Tinu to ale byla výmluva, aby mohla strávit den bez Ricka. Ráda zapřádala hovor se zákazníky – mohla přitom mluvit normálně a nemusela si dávat pozor na každé slovo.

Naladila rádio a trochu ztišila zvuk. Tony Blackburn ji vždycky uměl rozesmát svými otřepanými vtipy. Právě ohlašoval nový

single Donnyho Osmonda „The Twelfth of Never“, když začala pískat konvice. Stihla ji odstavit dřív, než byl zvuk příliš pronikavý, a nasypala dvě plné lžice čajových lístků do staré flekaté konvičky. Posadila se ke kuchyňskému stolu, a zatímco čekala, než se čaj vy-louhuje, otevřela noviny. Zatajila dech, když zaslechla spláchnutí toalety nahoře. Slyšela zavrzat prkennou podlahu, jak šel Rick zase do postele, a s úlevou si oddychla. Potom ale úplně ztuhla, když ho uslyšela křičet:

„Tino! Kde mám žvára?“

Ježíšmarjá. Vždyť kouří jako fabrika.

Okamžitě vyskočila a brala to nahoru po dvou.

„Na nočním stolku vedle postele, kam jsem je včera položila,“ odpověděla, když k němu přiběhla, sotva popadajíc dech.

Natáhla ruku v přítmí na stolek, ale nenahmatala je. Snažila se potlačit svou rostoucí paniku.

„Musím trochu odhrnout závěsy, nic nevidím.“

„Proboha živého, ženská! Copak je to moc, žádat, aby si mohl chlap dát po probuzení čouda? Jsem znechucený.“

Jeho kyselý ranní dech páchl vyčpělou whisky.

Konečně našla cigarety na podlaze mezi postelí a stolkem.

„Tady jsou. Musel jsi je shodit ve spánku.“

Rick na ni chvilku zíral, pak natáhl ruku a cigarety si od ní vzal. Trhla sebou a instinktivně si zakryla obličej rukama. Uchopil ji za zápěstí a jejich oči se setkaly sekundu předtím, než Tina zavřela oči a snažila se potlačit slzy.

Vzpomínala si, jako by to bylo včera, kdy ji Rick ušáhl poprvé. I pouhá vzpomínka jí ve tváři vyvolávala palčivou bolest. Nebyla to však jenom fyzická bolest, ale náhlé uvědomění tvrdé reality, že už nic nebude jako dřív. Ještě těžší bylo přijmout, že se to stalo o sva-

tební noci. Až do toho okamžiku byl celý den dokonalý. Rickovi to v jeho novém hnědém obleku, krémové košili a s hedvábnou kravatou moc slušelo. Bílý karafiát v knoflíkové dírce ho potvrdoval jako ženicha a Tina si myslela, že není možné někoho milovat víc, než ona milovala jeho. Každý jí říkal, že vypadá fantasticky.

Dlouhé tmavé vlasy měla sčesané do volného drdolu a propletené drobnými kvítky. Pod hustými falešnými řasami jí svítily bleděmodré oči a její pleť vyzařovala přirozenou krásu, která nepotřebovala žádnou pomoc kosmetiky. Večírek po svatbě byl velmi živý a konal se v nepřilíš drahém místním hotelu a šťastný pár i jeho hosté protančili celou noc.

Když se potom v hotelovém pokoji chystali jít spát, všimla si Tina, že je Rick neobvykle tichý.

„Jsi v pořádku, miláčku?“ zeptala se. Objala ho kolem krku. „Byl to překrásný den, vid? Nemůžu uvěřit, že jsem konečně paní Craigová.“ A hned ho zase pustila. „Počkej, musím si nacvičit svůj nový podpis.“ Uchopila pero a papír z nočního stolku a napsala *Paní Tina Craigová* s malou kudrlinkou.

Rick stále nic neříkal a pořád na ni zíral. Zapálil si cigaretu a nahlídl si sklenku levného šampaňského. Hodil ji do sebe a šel k Tině, která seděla na lůžku.

„Vstaň,“ přikázal jí.

Tina byla zmatena jeho tónem, ale udělala, oč jí požádal.

Rick zvedl ruku a vrazil jí facku.

„Už nikdy si ze mě nebudeš dělat blázný.“ A s tím spěšně odešel z místnosti.

Strávil celou noc v hotelové hale uprostřed prázdných sklenic a trvalo několik dní, než Tině prozradil, čeho že se to dopustila. Zjevně se mu nelíbilo, jak tančila s jedním z jeho kolegů z práce. Dívala se na něj prý příliš provokativně a přede všemi hosty s ním

flirtovala. Tina si toho muže ani nebyla s to vybavit, natož aby si byla vědoma zmíněného incidentu, ale to byl začátek Rickovy paranoické fixní představy, že nadbíhá každému muži, kterého potká. Často si potom kladla otázku, zda od něj neměla odejít hned druhého dne. Byla však založením romantička a chtěla jejich rodičímu se manželství dát šanci. Určitě šlo o zcela ojedinělý případ, a navíc Rick rozptýlil i ty nejmenší její pochyby tím, že jí přinesl na omluvu kytici. Jeho výčitky svědomí a lítost byly tak velké, že Tina neváhala ani chvíli a odpustila mu. Po několika dnech objevila mezi květinami kartičku. Usmívala se pro sebe, když ji vytahovala. Stálo tam: *S krásnými vzpomínkami na naši milovanou Nan*. Ten zmetek ji ukradl na hřbitově!

Nyní, o čtyři roky později, na sebe ještě sekundu zírali, než Rick uvolnil své sevření.

„Díky, miláčku.“ Usmál se. „A teď buď hodná holka a dones mi pivo.“

Tina s úlevou vydechla a mnula si zarudlé zápěstí. Od toho incidentu o svatební noci si pokaždé přísahala, že nebude obětí. V žádném případě nebude jednou z těch mlácených manželek, které omlouvají odporné chování svých mužů. Mnohokrát vyhrožovala, že odejde, ale vždycky si to na poslední chvíli rozmyslela. Rick se pokaždé uměl projevit jako opravdový kající, byl velmi pokorný a samozřejmě sliboval, že už na ni nikdy ruku nevztáhne. Poslední dny ale pil mnohem víc a jeho záchvaty vzteku byly častější. Konečně to dospělo do bodu, kdy už to nemohla dál snášet.

Problém ale spočíval v tom, že nevěděla, kam jít. Neměla žádné příbuzné, a přestože tu bylo několik dobrých přátel, nemohla je využívat do té míry, že by po nich chtěla, ať ji vezmou k sobě. Nám se platil z jejího platu, ale nedokázala si představit, že by Rick

odešel dobrovolně. Takže si začala na útek šetřit. Potřebuje dostatek peněz na zálohu plus jeden měsíční nájem v novém bytě a potom bude volná. Bylo to ale mnohem těžší, než se zdálo. Zřídkakdy měla nějaké peníze nazbyt, které by si mohla ušetřit, ale i kdyby to mělo trvat sebedéle, byla pevně rozhodnuta odejít. Stará plechovka na kávu, kterou schovávala vzadu v kuchyňské kredenci, se pěkně plnila a bylo v ní momentálně něco přes padesát liber. Ale vzhledem k tomu, že i kdyby nájem za tu nejskromnější garsoniériu dělal osm liber týdně a záloha minimálně třicet, potřebovala by si ušetřit mnohem víc, než by do toho mohla praštit. Prozatím to musí nějak přežít, držet se od Ricka dál a snažit se ho nerozčilovat.

Nesla Rickovi nahoru čaj spolu s *The Sporting Life* složeným pod paží.

„Prosím,“ řekla a snažila se, aby její hlas zněl uvolněně.

Žádná odpověď. Zase usnul, podepřený polštářem, ústa otevřená, s cigaretou vratce balancující na suchém, popraskaném spodním rtu. Tina ji sebrala a zamáčkla ji.

„Prokrista! Vždyť nás zabiješ oba,“ zamumlala.

Položila hrnek a přemýšlela, co dělat. Má ho probudit, a tak ho rozzlobit? Nebo mu má jednoduše nechat hrnek na nočním stolku? Až se probudí, bude čaj nepochybně ledový, což ho dozajista také rozzuří, ale v té době by už mohla být v obchodě, takže to neschytá. Možnost rozhodnout se jí však nakonec nebyla dopřána, protože sebou pohnul a namáhavě otevřel oči.

„Přinesla jsem ti čaj,“ řekla. „Teď půjdu do obchodu. Jsi v pohodě?“

Rick se vzepřel na loktech.

„Mám v puse vyschlo jak velbloud,“ pronesl znechuceně. „Dík za čaj, miláčku.“

Snažil se nějak uchlácholit svůj pocit viny a naznačil jí, aby se posadila.

„Pojď sem.“

Takový byl život s Rickem. Jednu chvíli to byl hněvivý a zlomyslný násilník a další chvíli zase hotový andílek.

„Omlouvám se za to předtím. Za ta cigá, víš? Já bych ti neublížil, Tino, to přece víš.“

Tina nevěřila vlastním uším, ale nikdy se nevyplatilo s Rickem nesouhlasit, a tak jen přikývla.

„Podívej,“ pokračoval. „Mohla bys pro mě něco udělat?“

Tiše si povzddechla, tak tiše, aby to nebylo slyšet, a obrátila oči v sloup. *Takže tomu neujde.*

„Mohla bys místo mě vsadit?“

Už se nemohla déle kousat do jazyka.

„Myslíš, že je to dobrý nápad, Ricku? Víš, jak na tom jsme. Vy-dělávám jenom já a nemáme zrovna moc peněz na takové věci, jako jsou sázky.“

„Vydělávám jenom já,“ parodoval ji Rick. „Ty si nikdy nenecháš ujít příležitost, abys to připomněla, vidíš, ty svatouškovská krávo?“ Tínu okamžitě vylekala jeho zlomyslná reakce, ale on ještě neskončil. „Je to Velká národní, prokrista! Dnes si musí vsadit každý.“

Spustil nohy na zem, sebral kalhoty z místa, kam je včera v noci odhodil, a vytáhl z nich ruličku bankovek.

„Tady je padesát liber.“ Z krabičky na cigarety odtrhl víčko a napsal na něj jméno koně. „Padesát liber, že vyhraje.“

Podal jí peníze a kousek papíru. Tina byla jako omráčená.

„Kdes to vzal?“ Třímala v ruce ruličku bankovek.

„No, sice ti do toho nic není, ale když se ptáš, tak jsem to vyhrál sázením. Vidíš, a kdo říkal, že je to jen mrhání penězi?“

Lháři.

Zatočila se jí hlava a cítila, jak jí rudne krk.

„To je pro mě víc než výdělek za celý týden, Ricku.“

„Já vím. Cožpak nejsem chytrý?“ opáčil samolibě.

Sepnula ruce, jako by se chtěla modlit, a položila si je na ústa. Snažila se zůstat klidná, zatímco jemně vyfukovala skrz prsty vzduch. „Ale za tyhle peníze bychom mohli zaplatit elektřinu nebo jídlo na celý měsíc.“

„Proboha, Tino! Ty jsi tak nudná.“

Prolistovala si bankovky třesoucíma se rukama. Věděla, že není fyzicky schopná předat tak vysokou částku bookmakerovi.

„Nemůžeš to vsadit ty?“ prosila ho.

„Pracuješ hned vedle tý zasraný sázkařský kanceláře, takže tolik toho zas od tebe nechci.“

Tina cítila, jak ji začínají štípat v očích slzy, ale vzpamatovala se. Vezme ty peníze a probere s Grahamem, co má dělat. Už jednou si vzala od Ricka peníze na sázku, ale nevsadila je. Kůň pochopitelně prohrál a Rick tím stejně nijak nezmoudřel. Ale Tina měla pocit, že během toho závodu zestárla o deset let. Jenže tentokrát je to jiné. V sázce bylo mnohem víc peněz. *Padesát liber, proboha živého.*

Náhle a nevysvětlitelně se jí zmocnila panika. Měla pocit, že jí polévá horko od prstů nohou přes záda až ke krku, a téměř nemohla dýchat. Vycouvala z ložnice, mumlala omluvu, že nechala v kuchyni opékat toast, a běžela po schodech dolů. Vylezla na stoličku a šátrala vzadu v kredenci po plechovce na kávu, kde měla schované své peníze na útěk. Prsty konečně nahmatala známý tvar, vyndala plechovku a přitiskla si ji k hrudi. Když se snažila odšroubovat víčko, třásly se jí ruce. Zpocenýma rukama se jí nedařilo ho pořádně sevřít, tak sáhla po utěrce. Nakonec víčko povolilo a ona se podívala dovnitř. Nebylo tam nic kromě několika měďáků. Zatřásla plechovkou a podívala se znovu, jako by ji snad poprvé klamal zrak.

„Ty zmetku!“ vykřikla. „Zmetku, zmetku, zmetku!“

Rozplakala se a při vzlycích se jí zvedala ramena.

„Sis myslela, že mě oklameš?“

Seskočila a otočila se. Spatřila Ricka, který se opíral o rám dveří, na rtu mu visela další cigareta a měl na sobě pouze svou ošuntělou vestu se skvrnami od čaje a ušmudlané spodky.

„Tys mi je vzal! Jak jsi jen mohl? Pracovala jsem do úmoru, abych ty peníze našetřila. Trvalo mi to měsíce.“

Svezla se dolů na podlahu, kývala se dopředu dozadu a stále svírala takřka prázdnou plechovku. Rick k ní udělal pár kroků a drsně ji vytáhl na nohy.

„Vzpamatuj se. Copak jsi čekala, když jsi schovávala peníze před svým vlastním manželem? A na co to vlastně šetříš?“

Abych od tebe vypadla, ty opilče, ty manipulátore, ty budižkničemu.

„To mělo být... překvapení, víš, na malou dovolenou pro nás. Myslela jsem si, že nám to oběma udělá dobře.“

Rick se nad tím na sekundu zamyslel a poté pustil Tininu paži. Pochybovačně se zamračil.

„Pěkný nápad. Něco ti povím. Až ten kůň doskotačí do cíle, to teprve budeme mít pořádnou dovolenou, možná pojedeme i do ciziny.“

Tina chabě přitakala a utřela si oči.

„Jdi a umyj se. Přijdeš pozdě do práce. A já jdu zpátky do postele. Jsem vyřízenej.“

Vtiskl jí polibek na temeno a odkráčel nahoru.

Tina stála sama uprostřed kuchyně. Nikdy v životě se necítila tak zkroutěná a zoufalá, ale byla rozhodnutá sázku nepodat. Těch padesát liber je jejich a v žádném případě je nepromrhá na koňské závody, ať už je to Velká národní, nebo cokoli jiného. Vzala peníze, vložila je do peněženky a potom se zběžně podívala, jaké jméno Rick napsal na balíček od cigaret.

Red Rum.

Jen to zkus nevyhrát, ty prevíte.

Tina přišla k obchodu a začala lovit v kabelce klíče. Navzdory ceduli na dveřích obchodu, na níž stálo, že se to nemá dělat, nechal někdo na schodech pytel se starým oblečením. Pro Tinu bylo sice nemyslitelné, že by někdo mohl ukrást oblečení, které bylo darováno charitě, ale několikrát se to už stalo. Dokonce i v téhle neradostné době plné stávek a výpadků elektřiny bylo stále překvapivé, jak hluboko mohou lidé klesnout. Zavěsila si kabelku přes rameno, odemkla dveře a vešla dovnitř. Ani po dvou letech práce na tomto místě si nezvykla na pach, a tak i teď pokrčila nos. Secondhandové oblečení má svůj typický odér, který byl úplně stejný ve všech dobročinných prodejnách nebo bazarech, jež navštívila. Zámoťky molů smíšené se starým potem a sušenkami.

Tina postavila na vodu toto ráno už podruhé a otevřela pytel. Vytáhla starý oblek a podržela ho před sebou, aby jej zběžně zhodnotila. Velmi starý, ale neuvěřitelně dobře ušitý z látky takové kvality, s jakou se dosud nesetkala. Byla nezvyklé nazelenalé barvy, protkávaná velmi tenkým zlatým proužkem a ze stoprocentní vlny.

Ve dveřích obchodu zacinkal zvonek, což její zkoumání přerušilo.

„Hezký oblek, ehm... a překrásná barva! Není divu, že se ho chtěli zbavit.“

Byl to Graham ze sázkové kanceláře odvedle.

„Brýtro! Překvapuje mě, že sis našel čas na neužitečné tlachání,“ dobírala si ho Tina.

„Jasně, je to pro mě sice ten nejhektičtější den v roce, ale nestěžuju si,“ odpověděl a mnul si při tom ruce. „Dnes otevírá obchod Nigel, a tak mám pár minut času.“

Tina ho vřele objala.

„Moc ráda tě vidím.“

„No a jak se dnes máš?“

Nebyla to jen zdvořilostní otázka. Graham znal velmi zevrubně její situaci doma. Vyjadřoval se k jejím podlitinám a natrženému rtu už nejednou. Byl na ni vždycky moc hodný a Tina cítila, jak se začíná třást. Graham ji vzal za loket a dovedl ji k židli.

„Co se stalo tentokrát?“ zeptal se, chytil ji za bradu a zblízka zkoumal její tvář.

„Někdy ho nenávidím, Grahame, opravdu nenávidím.“

Přitáhl ji k sobě, objal ji a hladil ji po vlasech. „Zasloužíš si něco mnohem lepšího, Tino. Je ti dvacet osm. Měla bys už být usazená v láskyplném manželství, možná s několika dětmi...“

Vymanila se z jeho náručí a podívala se na něj vyčítavě, kolem očí měla rozmazanou řasenku. „Takže jsi mi nepřišel pomoci.“

„Promiň.“ Graham jí zase hladil po hlavě. „Řekni mi, co se stalo.“

„Na to přece nemáš dost času, zvláště ne dneska.“

Ale Tina věděla, že Graham na ni má čas vždycky. Byl do ní beznadějně zamilovaný od prvního dne, kdy se poznali. Tina ho také měla ráda, ale pouze jako blízkého přítele a jako otcovskou postavu. Byl o dvacet let starší než ona, a kromě toho už měl manželku, a Tina prostě neměla v povaze, aby jiné ženě odloudila manžela.

„Chce, abych podala sázku.“ Poté popotáhla, Graham vytáhl naškrobený vyžehlený kapesník a podal jí ho.

„To by nebylo nic nového,“ řekl. „Je jedním z mých nejlepších zákazníků. A navíc je den, kdy se běží Velká národní.“

„To taky říkal. Ale tentokrát je to jiné, Grahame. Mluvil o padesáti librách!“

Dokonce ani Graham nechtěl té částce věřit.

„A kde, prosím tě, přišel k tolika penězům?“

„Ukradl mi je,“ vzlykla Tina.

Graham vypadal zmateně, a to nemálo. „Tobě?“ zeptal se. „Nerozumím.“

„Šetřila jsem si, Grahame. Šetřila jsem si na ú–“

Hned se zarazila. Nechtěla se s tím teď Grahamovi svěřovat. Již jí v minulosti nabízel peníze, ale ona to odmítla. Pořád má ještě nějakou hrdost a sebeúctu. „To je jedno, na co jsem si šetřila; prostě jsou to moje peníze a on chce, abych je vsadila na nějakého koně ve Velké národní,“ říkala stále vyšším hlasem, jak jí to celé připadalo neuvěřitelné.

Graham nevěděl, jak na to má reagovat, ale potom z něj promluvil bookmaker.

„Na jakého koně?“

Tina na něj nedůvěřivě pohlédla.

„Copak to není jedno? Prostě je nevsadím.“

„Promiň, Tino, byl jsem jen zvědavý, to je všechno.“ Zaváhal. „Ale co když vyhraje?!“

„Nevyhraje.“

„Jak se ten kůň jmenuje?“

Tina si povzdychla, zanořila ruku do kabelky a podala Grahamovi kus krabičky od cigaret. Přečetl si jméno a lehce vydechl.

„Red Rum!“ Pomalu pokýval hlavou. „Mám-li být upřímný, Tino, ten kůň je nadějný. Je to jeho první Národní, ale přesto se může uvést jako favorit. Ale je tu ještě jeden skvělý kůň z Austrálie, Crisp. Myslím, že ten je zhruba stejně tak dobrý.“ Objal Tinu kolem ramen. „Má šanci, Tino, ale v Národní není zaručeno nic.“

Přitiskla se k němu, protože vítala útěchu, již jí poskytovala jeho náruč.

„Neudělám to, Grahame,“ zašeptala.

V jejím hlase byla neochvějnost, která Grahamovi napovídala, že odporovat by bylo marné.

„Je to tvé rozhodnutí, Tino. Budu tu ale pro tebe, ať se stane cokoli.“

Usmála se a políbila ho na tvář.

„Jsi dobrý kamarád, Grahame. Děkuju.“

Graham se díval stranou, lehce v rozpacích.

„Každopádně,“ řekl jasným hlasem, „nikdy nevíš, co se může stát. Co kdybys například našla v kapse toho starého obleku padesátilibrovou bankovku?“

Tina žertovně odpověděla: „Cožpak padesátilibrová bankovka existuje? Nikdy jsem žádnou neviděla.“

Grahamovi se podařilo vyloudit úsměv na tváři. „Raději půjdu zpátky, Nigel se asi diví, kam jsem se poděl.“

„Samozřejmě. Už tě nebudu zdržovat. V kolik hodin začínají dostihy?“

„Ve čtvrt na čtyři.“

Tina se podívala na hodinky. Zbývalo jen šest hodin.

„Dej mi vědět, kdyby sis to se sázkou rozmyslela.“

„Nerozmyslím si to, ale díky.“

Když Graham odešel, začala se Tina zase věnovat pytlu s oblečením, který někdo položil na schůdky před obchodem. Opět uchočila sako obleku a s myšlenkou na to, co jí Graham právě řekl, vsunula ruku do jedné z kapes. Najednou měla pocit, že se chová bláhově, ale potom se její ruka dotkla něčeho, co na pohmat připomínalo papír, a srdce jí poskočilo. Vytáhla to. Nebyla to padesátilibrová bankovka, ale stará zažloutlá obálka.